

— Не знае.

— Не може да ми бжде братче твоятъ Иванчо, дѣдо... Пустни ме!

— Мълчи! Ни дума повече! Не те пушамъ. Иванчо нашъ знае да чете, да пише. И тебе ще научи.

— Пустни ме, дѣдо, не ми трѣбва мене да чета и да пиша!...

Не се умилостави старецътъ. Корава сърдце имаше той, пѣкъ искаше и Иванча да зарадва съ това хубаво патенце. Върза му той крачката, турна го въ торбата и го занесе въ къщи.

Взе Иванчо патенцето, зарадва се, засмѣ се до уши. Турна го той въ една кошница. Вечерта, като си легна, остави кошничката до възглавницата си.

И тъкмо Иванчо заспиваше, чу нѣкой го вика:

— Иванчо, Иванчо!

Трепна, отвори очи Иванчо, гледа — патенцето проточило шийка отъ кошничката, говори съ човѣшки гласъ:

— Иванчо, ти спишъ, но азъ не мога да спя. Азъ мисля за братчето си. То сега плаче за мене въ блатото, пустни ме да ида при него!

— Не, патенце, — рече

